

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CRED, DOAMNE, AJUTĂ NECREDINȚEI MELE!

DUMINICA A 4-A DIN POST

(a Sf. Cuv. Ioan Scărarul)

SF. SFINȚIȚI MC. MARCU,
EPISCOPUL ARETUSELOR,
ȘI CHIRIL DIACONUL;
SF. MC. IONA ȘI VARAHISIE

În Duminica a patra din Postul Sfințelor Paști, numită și a Sf. Ioan Scărarul, Sfânta Evanghelie ne istorisește despre vindecarea unui tânăr, chinuit cumplit de „un duh mut”. Mișcat de suferința acestuia și la rugăciunea tatălui său, Iisus Nazarineanul îl izbăvește din ghearele necuratului diavol.

La întrebarea ucenicilor Săi de ce ei n-au putut să izgonească duhul cel rău, Domnul le răspunde: „Acest neam de demoni prin nimic nu poate ieși decât numai prin rugăciune și prin post” (Mc. 9, 29).

Bineînțeles că minunea aceasta descrisă de Sf. Ev. Matei, dar și de Marcu și Luca, pune în evidență credința, puterea credinței. Dar credința naște nădejdea, nădejdea naște dragostea, iar dragostea face minuni. Avem acum prezentat un tată ce-și dorea sănătatea copilului, dar începea să-și piardă nădejdea, prin urmare credința. Și „așa cum este cu neputință unui mort să umble, tot astfel e cu neputință celui deznădăjduit să se mântuiască” scria Sf. Ioan Scărarul; iar El venise ca tot omul să ajungă la cunoștința Adevărului și să se mântuiască.

Sf. Ev. Matei pune în lumină minunea făcută de Mântuitorul, dar Sf. Ev. Marcu accentuează lacrimile tatălui și acest strigăt: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele...” (Marcu 9, 24).

Iar tatăl, acest tată ce stă plângând în fața lui Hristos, acest suflet răvășit în totalitate de durere, durerea ce cu singuranță era mult mai mare decât suferința copilului, acest tată se mărturisește sincer Domnului cerând ajutorul ce nu a întârziat să vină. Acest tată ne învață cum să ne mărturisim Domnului! „Când te mărturisești [...] ține-ti ochii plecați spre pământ și, dacă se poate, udă cu lacrimile tale picioarele lui Hristos” (Sf. Ioan Scărarul).

Duminica a patra din Postul Mare ne pune înainte prăznuirea marelui Părinte

și povățuitor duhovnicesc, Sfântul Ioan Scărarul. Acesta a trecut la Domnul în anul 649, trăind în ultima parte a secolului al VI-lea și prima parte a secolului al VII-lea, în părțile muntelui Sinai, deși era originar din Palestina.

Acest sfânt este sărbătorit în fiecare an la data de 30 martie, dar îi este închinată și duminică a patra din Postul Mare.

Această duminică urmează în mod firesc, prin conținutul ei și semnificația duhovnicească, duminicii închinată Sfintei Cruci, și anticipează, prin postul și rugăciunea pe care le pune în lumina, cealaltă duminică, și anume cea a Cuvioasei Maria Egipteanca.

Viața Sf. Ioan Scărarul a fost ascunsă și smerită. Patruzeci de ani a trăit în sihăstrie, pururea fiind aprins de râvna înflăcărată și de focul dumnezeieștii iubiri. Toată petrecerea lui era în rugăciunea neîncetată și în nemăsurată

dragoste de Dumnezeu. De aceea s-a făcut pildă a toată virtutea și doctor sufletesc iscusit.

Bogăția acestei înțelepciuni a adunat-o în vistieria duhovnicească numită „Scara Raiului”, pe care a făcut-o darul cel mai de preț al vieții călugărești.

Alcătuită din 30 de trepte, după cei 30 de ani ai vieții smerite a Domnului, Scara sa ne urcă din treaptă în treaptă de la cele pământești la cele cerești. Fuga de lume, adică lepădarea de avuții, de rudenii și de sine însuși, intrarea sub ascultarea unui povățuitor iscusit, căința cu lacrimi și aducerea aminte de moarte, tăcerea, înfrânarea și lepădarea de toată grijă cea lumească ne vor ajuta să smulgem din rădăcină mulțimea patimilor din noi: lăcomia, iubirea de argint, mândria, trândăvia și celelalte și ne vor ridica spre agonisirea virtuților duhovnicești: blândețea, curăția, sărăcia, privegherea, smerenia, trezvia și

rugăciunea, liniștea și nepătimirea și cele trei mari virtuți teologice: credința, nădejdea și dragostea.

După ce el a urcat mai întâi aceste minunate trepte ale scării și a ajuns la capătul de sus, Sf. Ioan ne îndeamnă și pe noi: «Suiți-vă, fraților, suiți-vă, punând suișuri în inimile voastre și luând aminte la proorocul care zice: „Veniți să ne suim în muntele Domnului, și în casa Dumnezeului nostru”» (Is. 2, 3).

Învățătura de taină a Scării este: precum pe o scară suișul se face din treaptă în treaptă, tot așa și sporirea duhovnicească nu se face la întâmplare, ci

cu pricepere, într-o anumită și neîntreruptă înlănțuire de fapte, de-a lungul întregii vieți și sub îndrumarea unui povătuitor încercat. De aceea și calea aceasta este potrivită vieții călugărești. „Cine este monahul credincios și înțelept?” întreabă Sf. Ioan și răspunde: „Acela care și-a păzit neatinsă arderea duhului și până la sfârșitul vieții nu contenește să adauge în fiecare zi, foc peste foc, văpaie peste văpaie, silință peste silință, dorire peste dorire”.

Pentru neprețuitul folos duhovnicesc, Scara Raiului se citește la sfintele slujbe de-a lungul Postului Mare, iar autorul ei,

marele Ioan Scărarul, este cinstit de Biserică alături de marii povătuitori și Părinți duhovnicești: „Cuvioase Părinte Ioane, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăția și mărirea întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta tuturor ai strigat: Iubiți pe Dumnezeu și veți afla har veșnic; nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea Lui, ca să aflați odihnă împreună cu toți sfinții, când va veni întru mărirea Sa. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzește și mântuiește sufletele noastre”. (Vecernia duminicii). ❖

Diacon Cristian Filiiuță

A TRECUT LA CELE VEȘNICE VREDNICUL DE POMENIRE, MARELE SCRIITOR MIHAIL DIACONESCU

A trecut la cele veșnice vrednicul de pomenire, marele scriitor Mihail Diaconescu, fiul părintelui Aurelian Diaconescu din comuna Vulturești, județul Argeș.

Un om de aleasă cultură și profund teolog, un filozof înăscut și un mare iubitor al limbii române. Înzestrat de Dumnezeu cu multe daruri, răspundea cu promptitudine și claritate la toate provocările moderne și postmoderne. A fost un clasicist remarcabil și un iubitor de limbă străromână pe care o cunoștea în cele mai mici detalii.

A scris mult, adeseori cu lacrimi în ochi, ca un apostol al neamului.

Era tot timpul cuprins în discuțiile sale cu mari oameni de cultură din țară și din străinătate. L-a preocupat, ca și pe Nicolae Iorga, istoria Bisericii Române.

murit cu demnitatea cu care a și trăit, fără să supere pe cineva. Când vă scriu aceste gânduri sufletul meu este cuprins de o mare durere. Pierdem un fiu al neamului, o conștiință vie, un român adevărat și un creștin autentic. Pentru Mihail Diaconescu, cea mai mare mângâiere va fi să îi citim opera și să îi moștenim elanul de a munci, așa cum moștenise de la tatăl său cultul muncii adevărate.

Mă gândesc în aceste momente la scrisoarea testament a Sfântului Apostol Pavel, lăsată nouă și care se potrivește cu viața lui Mihail Diaconescu, încununată de multe lupte și de reușite. Sfântul Pavel spunea „lupta cea bună m-a luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mă așteaptă cununa dreptății pe care Dumnezeu o va da nu numai mie ci și tuturor celor care au iubit în lume arătarea Sa” (II Timotei capit. 4, versetul 7-8). Ca și Sfântul Apostol Pavel, Mihail Diaconescu își încheie viața având conștiința că și-a făcut datoria față de toți și mai ales față de Dumnezeu.

A murit spovedit și împărtășit cu bucuria că a dus mai departe credința tatălui și a mamei sale. A purtat toată viața în suflet ținuturile natale și chipurile multor săteni pe care le-a înveșnicit în operele sale. A ținut să fie înmormântat în pământul moșilor și strămoșilor săi. Fie-i țărâna ușoară și Dumnezeu să-l ierte! ❖

Părintele Dinu

Ca dascăl de cultură și simțire românească, Mihail Diaconescu a știut să fie profesorul care a crescut multe generații de intelectuali români. L-a preocupat relația dintre istorie, cultură și spiritualitate. A fost inițiatorul unor reviste culturale militante, începând cu revista „Argeș”, căreia i-a fost director. Un abil exeget al gândirii românești, un mare cunoscător al istoriei, un scriitor neegalat, care a lăsat în cultura română peste 60 de volume în care putem descifra sensibilitatea sufletului său, dragostea pe care a avut-o pentru această țară și pentru fiii acestui popor. Un muncitor de neegalat. Până în ultima clipă a rămas la masa de scris, cufundat în gândurile sale și în scrierile sale, mereu altele, lăsate nouă ca moștenire.

De la înălțimea vârstei sale duhovnicești privea cu claritate gândurile multor inimi. Ca duhovnic l-am cunoscut așa cum era el, înaintea lui Dumnezeu, curat la suflet, milostiv, lesne iertător, iubitor de copii, muncitor, gata oricând să sară în ajutorul semenilor. Și-a încheiat viața cu conștiința că și-a făcut datoria față de toți. L-am împărtășit cu câteva zile înainte de a trece la cele veșnice. A plecat liniștit. A

Carantina mondială

- Potopul a durat 40 de zile ...
- Exodul a durat 40 de ani ...
- 40 de zile de post în deșert, unde Iisus a fost ispitit ...
- 40 de zile au durat aparițiile lui Iisus după Răstignirea și Învierea sa ...
- 40 de zile se pare că izolarea numită „carantină” la care suntem supuși va dura.

Numărul 40 specific în Sfânta Scriptură atrage multă atenție, chiar și până astăzi, 40 de zile sunt cele pe care i se recomandă femeii să se odihnească după naștere. 40 sunt săptămânile de gestație.

Un grup de teologi consideră că numărul 40 reprezintă „schimbarea”, este momentul pregătirii unei persoane sau a unui popor pentru a da o schimbare fundamentală, ceva se va întâmpla după aceste 40 de zile.

Râurile se curăță, vegetația crește, aerul este curat datorită unei poluări mai mici, seara cerul înstelat este vizibil și acolo unde a fost acoperit de păături de poluare, mai puține furturi, mai puține crime, pământul este în repaus pentru prima dată în mulți ani. Profitați de aceste 40 de zile. În Biblie, de fiecare dată când apare numărul 40 există o „schimbare”, deci dacă suntem în carantină „forțată”, să ne bucurăm de ea cu familia, va fi de mare binecuvântare și vom vedea schimbările pe care Dumnezeu le va face în viața noastră.

Dacă adăugăm că suntem în anul 2020, care este egal cu $20 + 20 = 40$, fie voia lui Dumnezeu. ❖

SĂ LUCRĂM DUHOVNICEȘTE CU BUCURIE ȘI DE BUNĂVOIE

Foto: Iuan Louis Boisnard / biserica

Am trecut deja de mijlocul Postului Mare. Un Post pe care îl petrecem în condiții neobișnuite, nemaîntâlnite vreodată. Amărăciune, debusolare, uneori teamă, alteori răzvrătire. Izolare, distanțare socială, care de multe ori înseamnă însingurare. Și izolarea bisericilor și a preoților.

duminicală „Cuvântul care zidește”. Și nu vi l-am putut da fiecăruia, ca până acum, împreună cu dragostea mea și urările de sănătate.

Dar până la urmă sentimentul care a fost coplesitor a fost acela al bucuriei, al unei păci interioare ireale, al renașterii speranței și al sentimentului că Dumnezeu nu ne lasă. Dacă ne unim în rugăciune puternică, dacă transformăm casele noastre în biserici în acest post și în acest răstimp de molimă, parohia noastră nu va avea numai o Biserică, ci zeci de mii, nu numai un Sfânt Altar de jertfă și rugăciune, ci mii de altare, cu icoane, cărți de rugăciune și Psaltire, candelile aprinse, agheasmă și anafură. Dacă îngenunchem mai des acum, dacă avem un program de rugăciune mai bogat, dacă postim mai mult, dacă suntem mai buni și mai blânzi, să facem toate cu bucurie și cu râvnă spre Dumnezeu. Cu siguranță văzându-ne Dumnezeu în dreaptă și bună rânduială pe cât mai mulți, și că se întorc la El mulți dintre cei care până mai ieri – sau chiar și azi! – nu-și găseau liniștea în a-i înjosi pe cei credincioși, în a lovi Biserica Ortodoxă și pe ierarhii și preoții ei și a huli pe Dumnezeu, veți vedea că va face să treacă mai repede acest timp al încercării pe care, vai, nu suntem în stare să-l trecem cu bine fără ajutorul Lui.

Când Dumnezeu ne așteaptă acasă

Dumnezeu ne așteaptă pe toți ca pe fiii risipitori mult iubiți. De ce nu găsim mai repede drumul spre ACASA așteptând să ajungem la disperare și cu greu să mai supraviețuim, de ce cheltuim averea de la Tatăl - viața noastră, timpul ce ni l-a dat – pentru a face lucruri potrivnice celor pentru care Dumnezeu ne-a destinat: sfințenia aici și mântuirea în veșnicie? Pentru că dacă mă bucur în aceste zile că fiii Bisericii – mai apropiați sau mai depărtați de Biserică și de Sfintele Taine – își întorc capul spre Dumnezeu și realizează abia acum că au pierdut fiind numai căldicei în trăirea în Hristos, mă întristez pentru cei a căror orbire sufletească le întunecă și rațiunea, găsind acum ocazia să lovească mai tare în Biserică, de parcă din vina acesteia a venit pandemia peste noi.

Așa că aflăm că bisericile sunt de vină. Că cei maxim 100 de credincioși

care au venit duminica trecută la slujbă, care au stat afară, iar unii dintre ei s-au împărțit, sunt vinovați pentru extinderea molimeii! Nu aceia dintre milioanele de români care au venit din zonele roșii ale Europei, care au mințit la vamă și care, mai apoi, n-au respectat nici o izolare, nici o carantină. Nu aceia care iau în derâdere gravitatea situației sau minimizează importanța măsurilor de prevenție, accelerând propagarea virusului, și așa extrem de contagios. Văd zilnic zeci sau chiar sute de oameni care nu respectă cele mai elementare reguli: au mască la gură dar mănâncă cu mâinile goale covrigul pe care tocmai l-au cumpărat de la colț și pe care l-au plătit cu bani din aceleași mâini. Unii, deși au mânuși în mâini, după ce au pus mâna pe suprafețe posibil contaminate - în timpul cât sunt în mijloace de transport, de pildă - butonează telefonul. Apoi duc telefonul la obraz și de aici infectarea este gata. Să vă mai spun de legumele și fructele din supermarketuri care sunt atinse de toți cu mâna? Deja despre acestea medicii vorbesc că sunt sursă de infectare. Și în supermarketuri merg de mii de ori mai mulți oameni decât erau lăsați să meargă în starea de urgență în biserici!

Și exemplele pot continua. Nu acuz pe nimeni. Se fac eforturi mari peste tot pentru a se dezinfecța și a se limita propagarea virusului. Sigur că trebuie să și mâncăm. Dar mai ales acum trebuie să ne hrănim și cu hrană duhovnicească. Oare de ce pe Biserică este pus un microscop care mărește atât de mult, iar pentru celelalte aspecte din societate se pun ochelari de cal?

Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră

Dar în toată această mare încercare care ne-a marcat viața tuturor, ne-a redus mijloacele de trai unora sau le-a făcut puțin probabile în viitorul apropiat, a pus mai ales firmele mici pe butuci și în primul rând ne-a speriat prin consecințele de nestăpânit în planul sănătății personale și naționale, există totuși și multe lucruri bune, de care trebuie să profităm de acum înainte. Unul dintre ele este faptul că ne rugăm acum mai mult. Să nu-i uităm în rugăciunile noastre pe cei din sistemul medical și pe cei bolnavi. Și nu în

Si totuși Dumnezeu ne-a făcut să trăim astăzi o mare bucurie: aceea de a urmări în duminica a 4-a din Post, 29 martie 2020, slujba Sfintei Liturghii de la biserica Șerban Vodă în direct prin YouTube. Sincer vă spun, niciodată n-am crezut că pot participa la o slujbă cu telefonul alături de mine! Mi-am concentrat toată atenția asupra slujbei, m-am gândit la ceilalți cu care eram împreună-rugători, am îngenunchat întreaga Sfântă Liturghie și întreg sufletul meu s-a aflat în biserica noastră!

Noi toți, în rugăciune

Cred că am lăcrimat alături de voi, toți cei care cu dor ați simțit lipsa bisericii și v-ați bucurat că măcar așa suntem aproape de preoții noștri. Iar când am văzut biserica, frumoasă, luminată, ca o mireasă, pregătită pentru noi, am suspinat, căci nu mă gândisem niciodată că ea va fi doar ziduri, fără cei care sunt de fapt Biserica, Trupul lui Hristos: credincioșii.

Și am mai avut o tristețe: aceea că nu v-am mai putut întâlni. A fost prima duminică în care nu am tipărit foaia

ultimul rând pe preoții noștri care acum sunt și ei în „izolare”. Atât ei cât și bisericile sunt acum – ca și mulți dintre noi – în dificultăți financiare. De aceea trebuie să ne gândim și la aceștia, căci, la fel ca și la medici, nu li se poate cere să-și continue lupta fără mijloace. Oricum, nu uitați că ei sunt acolo, la datorie, iar noi, oricând avem probleme sau întrebări, putem lua legătura cu preotul nostru.

Sunt convinsă că m-ați înțeles bine, căci cunoașteți îndeaproape lucrarea ce se face în biserica Șerban Vodă, atât cea misionar-pastorală, cât și cea social-

filantropică, dar și cea administrativă și de construcție. Nici o clipă acestea nu au încetat, iar noi ne-am bucurat de roadele acestor activități. Și de multe ori ne-am mândrit cu biserica noastră. Așa cum preoții noștri ies mereu în întâmpinarea noastră, se cuvine ca și noi să ne întrebăm în această perioadă cum îi putem ajuta: pe ei și biserica. Căci facturile continuă să vină și pentru biserică. Să nu uităm că mai ales acum la Sfântul Altar nu încetează pomenirile pentru noi și pentru cei adormiți ai noștri. Împreună în comuniune și rugăciune curată vom trece cu ajutor

ceresc peste această perioadă. Să-l pomenim aici și pe Sfântul Paisie Aghioritul care, prin anii '80, mărturisea: „Dumnezeu, spunea el, îngăduie să se facă acum o zguduitură puternică. Vin ani grei. Vom avea încercări mari... S-o luăm în serios, să trăim duhovnicește. Împrejurările ne silesc și ne vor sili să lucrăm duhovnicește. Și este bine să facem aceasta cu bucurie și de bunăvoie, iar nu cu mâhnire, de nevoie. Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră ca să se nevoiască”. ❖

Maria Buleu

A PLECAT LA DOMNUL PĂRINTELE IOAN TUDORACHE

Cu tristețe în suflet anunțăm pe fiii bisericii noastre o durere care s-a abătut asupra noastră: deplângem plecarea dintre noi a vrednicului preot Ioan Tudorache, slujitor devotat, înzestrat de Dumnezeu cu multe daruri pe care le-a pus în slujba comunității și a Bisericii. A fost un preot cu mintea luminată, bun cunoscător al istoriei acestui popor, o conștiință vie a Sfântului Altar, care a slujit Biserica lui Dumnezeu până în ultima clipă.

Privind înapoi pe firul vieții sale, te înfiori: câți ani de muncă, de studii și mai ales de smerită slujire, de ascultare cu fidelitate de Dumnezeu și de toate forurile superioare.

S-a născut la 12 decembrie 1932 în comuna Snagov, județul Ilfov, din părinți foarte evlavioși, buni creștini, Gheorghe și Anica. A urmat cursurile școlii primare din Snagov, apoi Seminarul de cântăreți bisericești și Seminarul Teologic din București, dar și alte forme de învățământ specifice timpului. A cunoscut mulți preoți și profesori de marcă, care i-au călăuzit pașii în învățatura și în formarea sa.

Din 1949 a fost ucenic la Atelierele Institutului Biblic. A avut ocazia de a-l cunoaște și de a lucra cu Părintele Arsenie Boca din anul 1961 - cu care a avut o strânsă prietenie - timp de opt ani.

A fost hirotonit preot la Biserica Domnița Bălașa de către Preafericitul Părinte Patriarh Iustinian, în Duminica Sfântului Ioan Scărarul din Sfântul Marele post al Paștelui 1970. Așadar a slujit Sfântul Altar exact 50 de ani, plecând la Domnul tot în Duminica Sfântului Ioan Scărarul din anul 2020!

A slujit cu devotament și credință în multe biserici, printre care și la biserica Sfânta Vineri Hereasca (1982-1986), până în momentul demolării acesteia. A pictat și a restaurat multe lăcașe sfinte, printre care și biserica Bumbăcari din Capitală în timpul cât a fost paroh. Alte multe biserici au fost pictate sau restaurate în întregime de preotul Ioan Tudorache.

În anul 2005 a fost îmbisericit în biserica Șerban Vodă cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel,

slujind cu dragoste, blândețe și răbdare alături de preoții bisericii.

A trecut prin multe încercări, dar a avut și multe biruințe pe care Dumnezeu i le-a dat ca o mângâiere pentru răbdarea sa și pentru bunătatea sufletului său cald.

Va fi depus la biserica din Snagov Sat și se va adăuga părinților săi.

A trecut la cele veșnice cu conștiința împăcată că L-a slujit pe Dumnezeu și pe oameni prin cuvânt, cânt și penel. Fire sensibilă, contemplativă, având de la Dumnezeu darul rugăciunii și al milosteniei, pleacă dintre noi spunând ca și Apostolul Pavel: „Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au

iubit arătarea Lui.” (II Timotei 4, 7-8) Pentru aceasta rugăm pe Domnul Dumnezeu nostru, robului Său Ioan Preotul, care a fost împreună slujitor cu noi și a adormit în nădejdea Învierii și a vieții veșnice, să-i facă odihnă în sânul lui Avram, a lui Isaac și a lui Iacob, și precum l-a pus dânsul pe pământ slujitor în Biserică, așa să-l arate și în Altarul Său cel ceresc. De vreme ce l-a împodobit pe pământ cu vrednicie duhovnicească, să-l primească neosândit și-n mărirea Sa cea hărăzită îngerilor, El care i-a preamărit viața lui pe pământ, și ieșirea vieții lui să fie ca o intrare între dreptii Săi cei sfinți și să numere sufletul lui cu toți care din veac au bineplăcut Lui.

Veșnică să-i fie pomenirea din veac în veac! ❖

Părintele Dinu